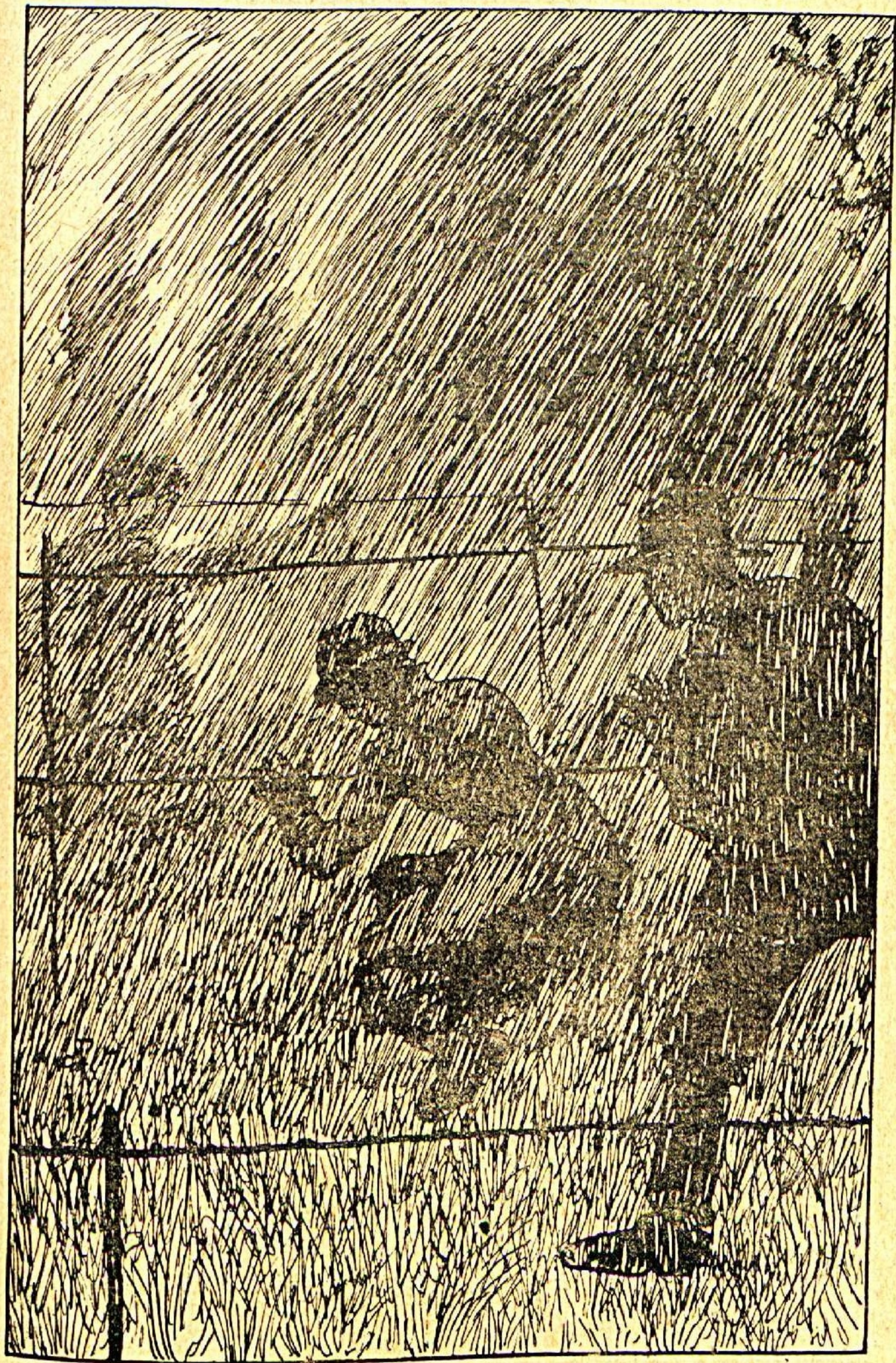

Ze greep den draad aan. (Blz. 252.)

GABRIELLE PETIT.

— Wie heeft dat gedaan? vroeg de overste.
Niemand antwoordde.
— Wie heeft dat gedaan?
Nog stilte.
— Spreekt, of ge gaat allen samen naar de gevangenis.
Toen antwoordde een man:
— 't Is de gazetverkoopster!
— Welke?
— Die in de gang geweest is. De soldaat heeft nog een gazet van haar gekocht.
— En waarom hebt ge niets gezegd?
De soldaat werd dadelijk binnen geroepen.
Men zond twee militairen de straat op, om de verkoopster aan te houden, doch deze was al verdwenen.
Gabrielle was inderdaad dadelijk naar huis gegaan.
Rond twaalf uur kwam haar vriendin.
— Een week, zei ze.
— Hebt ge een week gekregen?
— Of dertig mark. Ik ga wachten tot ze mij komen halen, maar ik heb wel voor een maand gelachen.
— Hoe zoo? vroeg Gabrielle onnoozel weg.
De vriendin vertelde de geschiedenis van de krant.
— En hebt gij de gazetverkoopster niet herkend?
— Neen... Ik ken haar niet.
— Ze zit hier voor u!
— Gij?
— Kijk, daar liggen de Duitsche bladen nog.
— Maar wat bezielde u toch?
— O, ik wilde u en de anderen eens vermaken. Men moet zorgen, dat er op de kommandantur altijd gelachen wordt.
— 't Is waar! Maar hoe durfde gij?
— Och, een beetje durf. Ge kunt die Duitschers zoo gemakkelijk voor den gek houden. Ge moogt de grap wel voort vertellen, maar mij niet noemen.
— Natuurlijk niet! Moesten ze dat weten, ge zoudt meer krijgen dan een week.
De vriendinnen babbelden nog wat samen. Toen Gabrielle weer alleen was, zei ze bij zich zelve:
— Eigenlijk moest ik verstandiger zijn. Ik heb ernstiger werk te doen. En ik mocht mij zelve niet genoemd hebben. Adrienne is een

goed meisje, maar onder vriendinnen praat men zoo gemakkelijk. En ik had mij den plicht opgelegd altijd voorzichtig te zijn.

Maar steeds eenzaam en gesloten zijn, was zoo moeilijk. Nooit eens een vertrouwde hebben. Over haar eigenlijke taak zou Gabrielle echter nimmer iets openbaren.

Zij arbeidde ijverig voort. Ze moest nu bijzonder opletten, na die eerste aanhouding. Ze reisde dus vermomd. Zoo bezocht ze Lemaire en Berthe als boerenvrouw vermomd. Ze ging naar Miss Cavell in de kleedij van een kinderjuffer. Ze bespiedde eens een ganschen dag een spoorlijn,

terwijl ze in schijn vreedzaam zat te visschen. En het briefje met het aantal treinen en wagons zat 's avonds in den buik van een der verschalkte vischjes.

Op een morgen bleef haar gewone koerier weg en juist had mejuffer Petit een gewichtig verslag in te dienen. Dadelijk besloot ze zelf naar de grens te gaan.

Nu stond ginder de helsche draadversperring, sedert de Lente 1915 opgericht, maar uit Engeland had men Gabrielle door een koerier een paar gummi kousen en handschoenen bezorgd, waarmee ze onbevreesd de draden zou kunnen overschrijden. Ze verborg die onder haar kleeding en moedig trok ze heen. Ze zou ditmaal door Antwerpen gaan, omdat ze dan het strenge etappengebied van Vlaanderen vermijden kon. Ook kon ze in de Kempen ruim gebruik maken van trams.

Toch duurde de reis lang en het was avond, toen Gabrielle bij Hoogstraeten naar de grens stapte.

Eensklaps stond een man vóór haar.

— Naar Holland? vroeg hij fluisterend.

Het meisje schrok even. Gaarne had zij hulp aanvaard. Maar kon ze dien vreemdeling vertrouwen?

— Neen, neen! antwoordde ze luchtig.

— Ik kan er u brengen.

— Maar ik wil niet naar Holland. Wat moet ik daar gaan doen?

Als naar gewoonte had ze flink de kaart bekeken en zonder aarzelen vervolgde ze:

— Ik ga rap naar mijn huis te Wortel.

Ze verdween en liep snel voort, om van den man af te geraken. Dan schold ze achter een struik; de gedaante ging voorbij.

— Hij volgt me, dacht Gabrielle, maar is mijn spoor al kwijt.

Weer was ze in vollen strijd. Altijd waakzaam zijn, immer wantrouwend, dat was de gebiedende eisch, het bleek ook nu. Even trachtte ze zich te oriënteren. Ze koos de goede richting naar de grens.

Ze mocht aan niemand wat vragen, moest alles alleen doen.

— Het bericht is gewichtig. Wat moed en morgen is het in Engeland, zoo wapende het flink meisje zich tegen de vrees, die haar toch beving.

En geen wonder! Ze stond hier op de heide, in de duisternis, in een onbekende streek, omringd van gevaren, bedreigd door den dood.

Ze moest haar eigen weg zoeken.

Behoedzaam sloop ze voort. Dan zag ze licht. Ze trad nader en bemerkte een hut. Ze keek door het raam. Binnen zat een oude vrouw bij 't schijnsel van een kaars wat linnen te verstellen.

Gabrielle besloot binnen te treden.

Ze klopte en opende dan de deur, die slechts op de klink was.

De vrouw keek op.

— Ik ken u niet, zei ze, maar zet u... Zeker een vluchteling?

— Ja.

— Dat peinsde ik al... Als wij hier vreemdelingen zien, is het altijd zoo. Wat een tijd, hé? Moet ge naar Holland?

Even aarzelde mejuffer Petit, maar de vrouw boezemde haar vertrouwen in.

— Ja, antwoordde ze.

— 't Is maar een kwartier van hier... Maar ge hebt er den draad. Mijn zoon heeft er veel over geholpen, doch sedert een maand zit hij in Duitschland.

— Gevangen dus?

— O, ja... De een na den ander, die zulk werk doet, moet er aan. Er is te veel verraad, meisje. Naar wien zal ik u zenden?

— O, ik kan wel alleen gaan.

— Alleen? Ik zie wel, dat ge den draad niet kent. Duivelswerk. De buitenste is niets, maar de binnenste. Even er aan en dood zijt ge. Eergisteren nog zoo met drie jonge gasten, ergens uit West-Vlaanderen... Ze wilden naar 't front. Ze hebben ze hier op een kar voorbij gevoerd, dood van eigen. Ook drie dompelaars, die meenden dat het zoo erg niet was met den draad... Duivelswerk...

— Maar ik heb een middel.

— Welk?

— Handschoenen...

De vrouw lachte.

— Handschoenen, herhaalde ze. Maar, mijn kind, peinst ge dat handschoenen helpen? Als ge met een tip van uw rok aan den draad raakt, zijt ge er al aan. Handschoenen...

— Maar zij zijn er naar gemaakt.

— Dat kan niet.

— 't Is toch zoo.

— Laat een keer zien.

Gabrielle haalde ze van onder haar kleeding.

— Wel, zoo heb ik ze nooit gezien, hernam de vrouw, toch verwonderd nu. 't Is kaoetsjoek.

— Ja.

— Onze mannen werken ook met kaoetsjoek, met een veloband of een raam door kaoetsjoek afgezet... Komt ge van Antwerpen?

— Ja.

Dit gesprek ging niet zoo vlot als wij het hier weergeven, vanwege de taal. Gabrielle had wat Vlaamsch geleerd, omdat het haar onmisbaar was bij die tochten. Het tweetal begreep elkaar toch.

— Ik zou alleen willen vragen, of er veel Duitschers aan den draad staan.

— Niet zoo dik als verleden week. Ze zeggen, dat er weer een slag geleverd wordt en dan trekken ze er altijd weg. Maar ge kunt den boel nooit vertrouwen. Ze patroeljeeren, liggen in grachten verdoken, loeren achter struiken, rijden op de fiets rond, zoodat ge altijd overvallen kunt worden. 't Is dus op te passen.

— En als ik in Holland ben, is de eerste stad Breda, niet waar?

— Ja, de stad Breda. Maar ge hebt ook een boel dorpen.

— Als ik dezen weg volg, kom ik dan aan den draad?

— Ja, maar dat is onvoorzichtig. Ge moet door het bosch gaan. 't Is er erg donker. Ge dient er moed voor te hebben.

— Dien heb ik! Is er in 't bosch een weg?

— Een pad, maar ook daar is 't gevaarlijk, want de Duitschers kennen het wel en loeren er op. En dan moogt ge al de burgers niet vertrouwen. Er zijn er, die met den Duitsch meedoen.

— Dus, zoo maar door het bosch gaan, is 't beste?

— Altijd recht uit... Was mijn zoon er nog maar... Die heeft er veel over geholpen, en hij is ook door een burger verklapt, een smokkelaar. Op een avond, toen hij weer met een groepje op weg was, vielen de Duitschers hem op 't lijf. Een der jonge gasten, die vluchtte, is nog geschoten. Hij was toch niet dood. Ze hebben mijn zoon zóó afgeranseld, dat hij vol bloed was. 't Is leelijk volk, den Duitsch. En dan deden ze hem naar Antwerpen. Van daar moest hij naar Duitschland. Ik was nog blij, dat 't zoo afliep, want ze hadden hem kunnen dood schieten ook!

Gabrielle verstond dit verhaal maar half, doch ze begreep wat de vrouw bedoelde.

Och, ja, er was gevaar, altijd gevaar, te Brussel en elders, maar ze wist zulks, en ze moest het trotseeren.

Ze besloot nu te vertrekken. Ze was gejaagd om den overtocht te wagen.

De vrouw keek haar bezorgd aan.

— Ik kan u wel naar een anderen gids sturen, zei ze; maar zal hij thuis zijn? Hij smokkelt ook en is altijd op gang.

— O, ik durf het wel alleen te probeeren.

— Pas toch op. Het leven is kostbaar... Is uw man aan 't front?

— Ja...

't Was de eeuwige vraag, die zij nooit naar waarheid mocht beantwoorden.

— Gij doet een gevaarlijk stuk en ik beef als ik er aan denk.

— O, 't zal wel gelukken.

— God geleide u... Ik zal voor u bidden.

— Ge zijt een goed mensch.

— O, er zijn nu zooveel sukkelaars, hé?... Ja, pas toch op; of ze brengen u morgen ook op een kar voorbij.

Mejuffer Petit nam afscheid en eenige oogenblikken later was ze in het donker bosch.

Ze sloeg een kruis en deed een kort, maar vurig gebed. Dan stapte ze voort, goed uitziend om niet tegen de wild dooreengegroeide dennen te botsen.

De wind kloeg door de takken. 't Was of het gansche woud bijwijlen zuchtte.

Soms sprong een dier op of fladderde er een vogel rond, en dan schrok het meisje.

Hoe eenzaam hier!

En dan de gedachte, dat van achter een struik, uit een gracht een gedaante kon springen, een Duitsch soldaat, of een handlanger van den bezetter.

En zoo zij nu gegrepen werd met haar papieren!

Dan was het lange gevangenisstraf, of de dood!

— Ik móét naar Holland, zei Gabrielle bij zich zelve, als de bekoring rees toch terug te keeren, omdat niemand zoo iets van haar eischen kon.

Het móést...

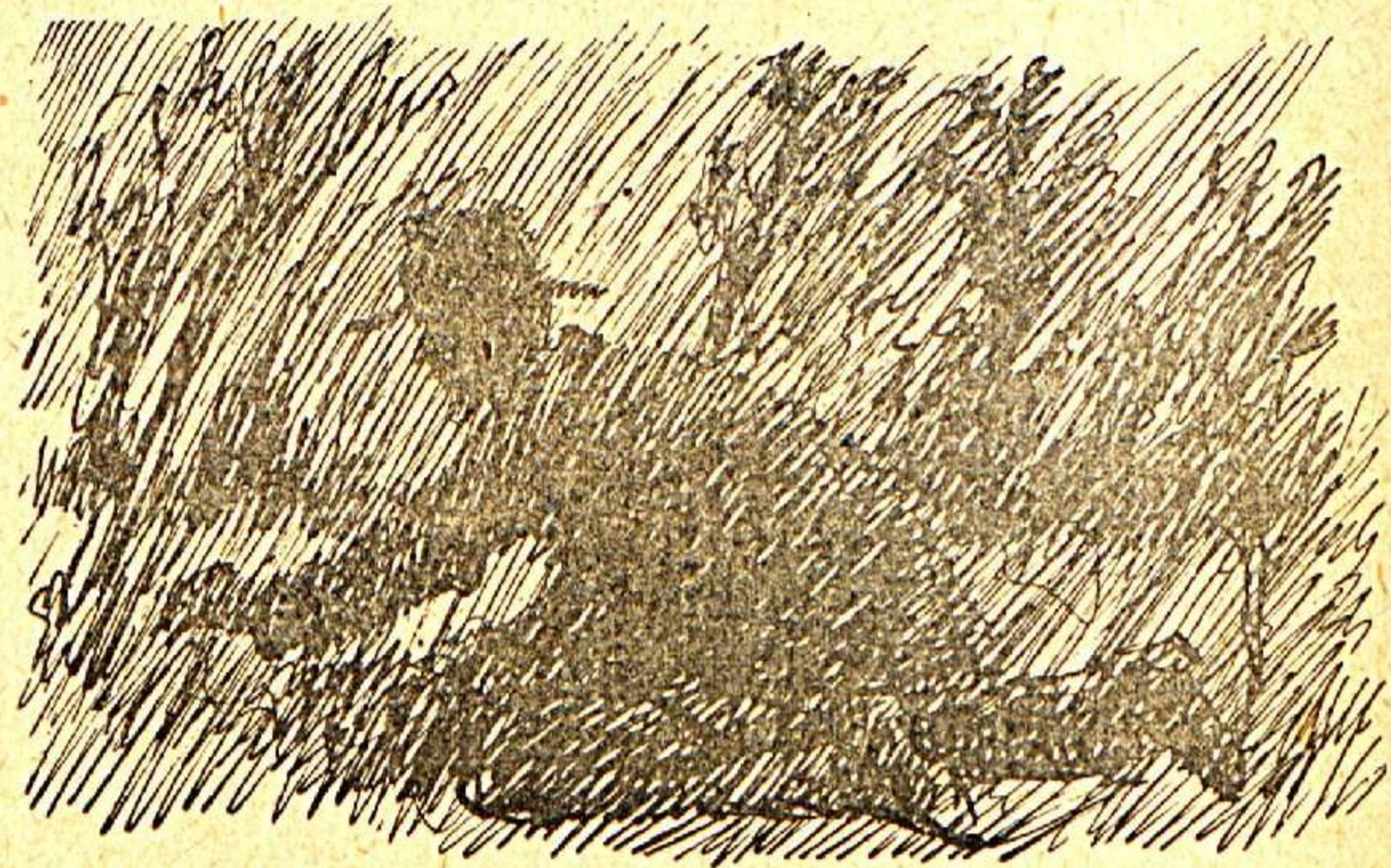
Eensklaps hoorde Gabrielle stemmen.

Ze stond stil, liet zich op den grond neervallen en luisterde. Ze hoorde haar hart bonsen... Men sprak Duitsch...

Soldaten dus. Ja... Een gerinkel als van een bajonet... Dan weer een stem, een gesprek dat geruimen tijd duurde.

Plots schrok ze nog meer. Vlak in haar nabijheid roerde er iets...
Een wild konijn, een haas, een vogel?

Groote hemel, het was een mensch. Hij kroop over den grond...
Gabrielle zag duidelijk zijn gestalte... Een vijand of een lotgenoot?

Zeker het laatste. Waarom zou hij anders zoo behoedzaam te werk gaan.

Nu lag hij stil, enkele meters van haar.

't Gesprek duurde maar voort. Zou daar een wachtpost staan? Dan moest ze een andere plaats opzoeken. Ze kon hier niet den nacht doorbrengen, om morgen ontdekt te worden. En ze moest naar Holland!

Maar zich bewegen en de aandacht van dien anderen opwekken? 't Ware ook onvoorzichtig.

Geduld dus maar, al spanden zich de zenuwen, al werd het wachten een geweldige foltering.

En dan kwam de angst, dat ze zou niezen of een hoestbui krijgen, een hoestbui vooral, dikwijls het gevolg van zenuwachtigheid.

Ze zag den man daar bij haar opkijken, en loeren. Moest hij haar zien, dan kon hij een kreet slaken van schrik. Dus mocht Gabrielle zich niet roeren. Het meisje trachtte zich te beheerschen.

Meer dan een uur ging voorbij.

De Duitschers bleven maar babbelen, terwijl ze heen en weer stapten.

Daar klonk een derde stem...

Was het de aflossing?

In nieuwe spanning luisterde mejuffer Petit. Ze verstond wat de bijgekomeene vroeg.

— Niets gebeurd?

— Gar nicht!

— Ze hebben tusschen Rijckevorsel en Hoogstraten zes vluchtelingen gepakt.

— Jonge lieden?

— Ja... Natuurlijk voor het front.

— Dat duurt toch maar altijd voort.

— Eigenlijk moet ge ze bewonderen; maar 't is voor ons een goede vangst. Ja, 't wordt moeilijker naar Holland te reizen.

— Die draad is een goede versperring.

— Ge moet Duitscher zijn, om zoo iets uit te vinden. Onze organisatie!

Gabrielle verstond Duitsch genoeg, om dat te begrijpen.

— We zullen nu elders wat surveilleeren.

Dat was weer de stem van den derde, blijkbaar een overste.

— Goddank, ze gaan eindelijk! dacht het meisje.

De mannen stapten heen, de stemmen verstierwen.

De gedaante nabij mejuffer Petit stond recht.

Gabrielle had lust hem aan te spreken. Hij moest een betrouwbaar persoon zijn, geen vriend van den bezetter. O, een bondgenoot hebben, samen den overtocht te wagen, elkaar te bemoedigen en te helpen.

Het denkbeeld bekoorde mejuffer Petit sterk.

Maar ze had geen zekerheid. Misschien was het een smokkelaar, die nu wel de Duitschers verméed, maar hen straks diensten bewees.

Haar taak eischte geheimzinnigheid. Geen vertrouwelijkheid, eeuwige achterdocht. Geen steun, doch op eigen kracht rekenen.

En Gabrielle bleef liggen en roerde zich niet.

De man greep een dik voorwerp. Was het smokkelwaar?

Gabrielle loerde wat er zou gebeuren. Ze kroop dan wat nader.

De onbekende sloop nabij den draad. Hij kuchte op bijzondere wijze. Het moest een sein zijn, want het werd beantwoord.

En dan werd er gesproken. Het meisje verstond iets van brieven. De man aan deze zijde der versperring wierp zijn pak over. Iemand aan den anderen kant deed hetzelfde.

— Koeriers, dacht mejuffer Petit.

Een gedachte trof haar... Ginds stond een man in Holland en hij vervoerde brieven.

Zeker brieven voor en van soldaten. Hij moest dus in dienst zijn van het vaderland. Hij kon haar berichten overnemen en op een konsulaat brengen, zonder dat zij den overtocht waagde. Welk een geluk!

Doch dadelijk kwam weer dat eeuwig wantrouwen.

— Wie was die koerier? En zou hij haar werk naar behooren verichten? Zou hij er het belang van begrijpen? Zij was zelve op reis gegaan, omdat de verzending spoed eischte. En nu nabij het doel mocht ze haar taak niet overlaten aan een vreemde, waarvan ze niet wist of hij ze plichtvol zou doen.

— Wanneer komt ge terug? zoo vroeg de man aan de overzijde.

— Vandaag over een week.

— Zelfde tijd?

— Ja, omtrent... Maar als 't lukt. Er zijn vanavond weer zes jongens gepakt, die over wilden. Ze waken streng.

— Pas maar op!... Blijf niet langer.

— Tot ziens...

Gabrielle verstond dat. O, het waren goede Belgen! Zou ze dien man niet aanspreken? Zie, hij kwam weer in het bosch.

Eensklaps ging het meisje naar hem toe. De koerier liet zijn pak vallen en greep een wapen.

— Een vluchteling, een Belg! zei Gabrielle haastig.

— Wie zijt gij?

— Iemand die naar Holland wil...

— Pas op, als gij mij verraadt! Ik vertrouw niemand...

— Dan had ik u al lang kunnen verklappen. Gij laagt in 't bosch toen de Duitsche schildwachten daar stonden.

— Gij ook?

— Ja, en ik wachtte evenals gij, tot ze vertrokken.

— Dat is wat anders... En gij wilt naar Holland?

— Ja...

— Pas op, want ge kunt niet over den draad.

— Jawel... O, roep uw kameraad, dan trek ik met hem mee...

— Maar gij kunt er niet over.

— Jawel... Ik heb kousen en handschoenen daarvoor.

— Maar wie zijt gij dan?

— In dienst van het land, zooals gij. Roep uw vriend, dan vergezel ik hem.

De koerier aarzelde nog even.

— Waar zijn die kousen en handschoenen? vroeg hij.

Mejuffer Petit haalde ze te voorschijn.

— Inderdaad, hernam de man verbaasd. Gij behoort tot een dienst?

— Ja.

— Wel, ge zijt flink.

De koerier floot.

Intusschen maakte Gabrielle zich gereed.

Haar hart bonsde weer. Zij ging nu de draden van den dood, de duivelsche, geniepige versperring trotseeren, haar jong, schoon leven wagen.

Zou het middel, dat ze aanwendde, afdoende zijn?

Ze moest vertrouwen op een mededeeling over de deugdelijkheid van dat middel.

Maar Gabrielle dacht niet lang na. Er moest nu gehandeld worden.

Aan de overzijde klonk het sein.

De koerier sloop naar de versperring.

— Zijt ge daar nog? klonk het van den vrijen kant.

— Ja... Er is hier een vluchteling, een vrouw. Ze wil naar Holland.

— Maar hoe kan ze over? Ik heb niets bij mij.

— Zij heeft handschoenen.

— Is ze te vertrouwen? 't Is hier nog geen Holland.

De versperring stond inderdaad nog een eind van de eigenlijke grens.

— Ja, zij is van een dienst!

— Een minuutje wil ik wachten.

— Durft ge? vroeg de koerier aan Gabrielle.

En rustig klonk het:

— Ja!

— De buitenste draden beteekenen niets, maar let op voor de binnenste. Wacht even...

De man haalde een touw uit zijn zak.

— Ik zal uw rokken toebinden, hernam hij. En beneden zitten ze goed in de kousen, hé? Ge moet zoo voorzichtig zijn...

Hij was zenuwachtiger dan het meisje zelf.

Plots was over Gabrielle kalmte gekomen. Ze maakte het teeken des kruises en prevelde een gebed.

De koerier hief de buitenste draden op.

Nu kwam het beslissende oogenblik.

Hier loerde de dood.

Gabrielle boog zich, verkende de binnenste versperring.

— In Gods naam, bad ze.

Ze greep den draad aan, den onderste, waaraan verleden week nog drie levens gebleven waren... Ze voelde een schokje, hief den draad op, kroop er onder, liet hem weer los.

Ze bleef ongedeerd.

— God zij geloofd! juichte ze.

De tweede koerier maakte een opening in de derde versperring... Gabrielle stond aan de buitenzijde. Heerlijke vreugde vervulde haar. Ze ontdeed zich van de hulpleiding, verstopte ze, en zei tot den onbekende, den helper, den bondgenoot toch:

— Mag ik u vergezellen?

— Waar moet ge heen?

— Naar Breda, denk ik. Ik moet een bericht verzenden.

— Naar Engeland?...

— Ja...

— Ga dan met mij naar Baerle-Hertog, dat is ons eigen gebied, Belgische grond.

Baerle-Hertog! Die naam was haar niet vreemd. Ze wist dat daar een ingesloten grond was, tot ons land behoorend.

— Daar zult ge alles kunnen verzenden, wat ge wilt, verzekerde de gids. Maar kom, we zijn nog op België en we moeten opletten.

En nauwelijks had hij dit gezegd, of een schot klonk.

— De Moffen hebben het bemerkt dat er wat gaande is, zei de koerier.

— Kunnen ze ons nog lastig vallen?

— Natuurlijk...

— Dus zijn ze hier toch meester?

— 't Is België, zeg ik u... Kom, vlug voort!

Ze waren weer in een bosch en eensklaps hoorden ze stemmen.

— Verduiveld, ze zijn over den draad gekomen! hernam de gids.

— Zijn we nog ver van Holland?

— Ja, een heel eind. En we komen seffens op de hei. Dat mag niet. We moeten ons wegsteken. Kom mee.

De koerier wees een gracht en daarin, en nog onder takken, die er over hingen, verdoken beiden zich.

— U niet verroeren en niet spreken! fluisterde de man.

Gabrielle beefde toch.

O, zoo men haar greep en het verslag vond... Was er kans tot aan-

houding, dan moest ze het papier vernietigen. Het was van fijne kwaliteit en dicht opeengerold.

Ze kon het desnoods inslikken. Maar ze zou het pas op het laatste oogenblik doen, want het ware de vernietiging van geweldigen arbeid, ten koste van veel inspanning en gevaar.

— Dat dacht ik wel! fluisterde de koerier.

— Wat?

— Zoeklicht over de hei...

— Van de Duitschers?

— Natuurlijk. Ze zullen het ook over 't bosch laten spelen.

— Maar we zitten hier vrij diep!

— Ja... Zwijg nu...

Gabrielle gevoelde wat nijd in zijn stem. Hij was blijkbaar ontstemd, omdat zij zijn reis vertraagd had. Ze stond toch ook in dienst van het land.

Maar ze wist het, dat ze niet van ieder toewijding vragen moest, gelijk zij die toonde.

Weer klonken er schoten en kogels suisden door het bosch. Het gevaar werd steeds ernstiger.

Gabrielle dwong zich zelve tot kalmte.

De stemmen klonken zeker oogenblik vlak bij.

— De baas heeft zeker weer een schaduw gezien, merkte iemand op. Hij is zoo zenuwachtig sedert hij van 't front gekomen is.

— Hij beweert, dat de draad aangeraakt is geworden.

— Door den wind.

— In elk geval zullen die vluchtelingen al lang in Holland zijn.

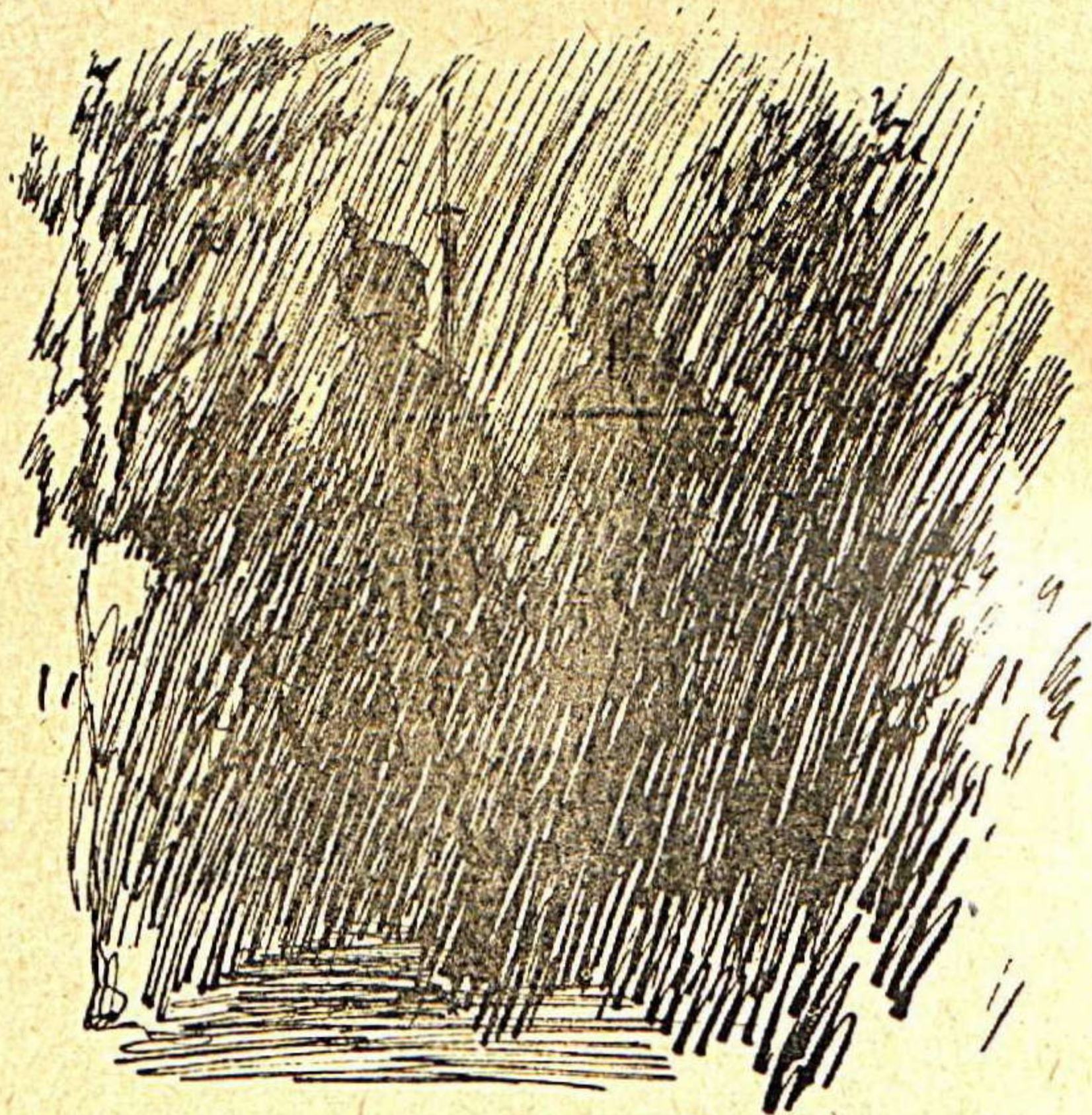
— Och kom, vluchtelingen... Ze verschijnen toch niet bij kompanies en nu men er van avond een groep aangehouden heeft, zullen anderen wel een anderen dag afwachten.

— Zoeken we nog verder?

— Voor alle voorzichtigheid zullen we tot aan de grens gaan en zeggen, dat er een man al in Holland aangekomen was. Anders laat de baas ons heel den nacht ronddolen.

— Ja, en 't bosch stuk voor stuk afzoeken. En ik wil niet varen als Siegfried verleden week. Die trapte bijna op een verborgen vluchteling en kreeg een messteek in den buik. Hij is nu buiten gevaar, maar hij was bijna het hoekje om.

— Ja, er zijn er bij die kerels, die liever hun leven verdedigen, dan naar Duitschland te vertrekken.

— Of tegen den muur gesteld te worden, als ze spionnagepapieren bij zich hebben.

— Juist, en daarom verweren ze zich. En ze kunnen ons uit allerlei schuilplaatsen bespringen. Als ik mijn leven moet verliezen, dan moet het ten minste aan het front zijn, maar niet op 't slagveld bij de grens.

— Zoo meen ik het ook.

De koerier en Gabrielle verstonden genoeg van dit gesprek, om den zin te verstaan. De kerels verwijderden zich.

— Zc gaan naar de grens, fluisterde de brievensmokkelaar na eenigen tijd. We komen er goed af. 't Zijn twee Duitschers, die hun plan weten te trekken.

— Wij wachten nog, zeker?

— O neen, we kunnen ook gaan, maar volgen een anderen weg.

— Maar is het voorzichtig?

— Laat ik nu zeggen, wat er moet gebeuren, madam.

— Ge hebt gelijk. Ik heb u al genoeg in verlegenheid gebracht.

— Dat is niets. Gij werkt ook voor de goede zaak. Maar gij kent de streek niet.

— Neen... Wat gij zegt, doe ik natuurlijk.

Ze slopen voort, eerst geruimen tijd door het bosch nog, dan over de hei.

Achter hen was alles stil geworden.

Eindelijk zei de koerier :

— We zijn in Holland.

— God zij geloofd!

En Gabrielle stortte een dankgebed. Haar moed en durf waren beloond.

* * *

Mejuffer Petit bleef maar twee dagen in Holland. Ze wilde nog beter de grens leeren kennen en keerde daarom door Limburg terug.

De overtocht geschiedde tegen den morgen zonder horten of stooten. Haar isolatiemiddelen werkten uitstekend.

't Was een zonnige morgen, toen Gabrielle vroolijk van harte haar weg in België vervolgde.

Ze zou te Hasselt wat rusten en het noenmaal gebruiken.

Eensklaps klonk het :

— Halt!

En daar stonden twee veldgendarmen.

— Schein!

Gabrielle haalde haar paspoort te voorschijn.

Een der gendarmen bekeek het aandachtig.

— Gij komt van Holland? zei hij in 't Duitsch.

— Of ik naar Holland ga? Neen, naar Brussel, antwoordde Gabrielle in 't Fransch.

— Gij komt van Holland, hernam de gendarm nu ook in gebroken Fransch.

— Wie zegt dat?

— Gij woont te Brussel?

— Ja.

— Wat doet ge dan hier?

— Wat reizen voor mijn genoegen en gezondheid. Brussel is zoo druk en woelig.

De gendarm schudde het hoofd.

— Gij komt van Holland, hernam hij.

— Maar neen. Ik zou wel eens naar Holland willen gaan, maar we mogen niet en er staat een draad.

— Kom mee !

— Maar waarom ?

— Mee gaan...

De gendarm liet zijn makker alleen patroeljeeren en bracht Gabrielle naar een dorpje.

— Ben ik gevangen ? vroeg het meisje.

— We zullen eens zien.

— Maar wat heb ik dan toch misdaan ?

— Dat weet ik niet.

— Welnu !

— Er loopen hier te veel vreemdelingen.

— Ik ben geen vreemdelinge.

— Van Brussel toch !

— Maar Brussel is België en Limburg toch ook... Het is toch nog geen Duitschland !

— O, zoo goed als Duitschland, Brussel en Limburg en heel België.

— En houden ze in Duitschland de vrouwen en meisjes ook maar zoo aan als een gendarm daartoe lust heeft ?

— Er loopen hier te veel menschen, die verdacht zijn... Spionnen. Meijuffer Petit lachte luid, al was ze innerlijk zeer ongerust.

Zoo men haar eens naar Brussel voerde en met Petermann konfronteerde. Maar er waren geen bewijzen. Wat kon men haar doen ?

Ze had echter haar kousen en handschoenen bij zich. En als men die vond !

Maar het verslag was in veiligheid. Dat bezat men reeds in Engeland. Voor die isoleer-middelen kon men haar hoogstens wat gevangenisstraf geven. Dat was nog geen bewijs van spionnage.

En Gabrielle verzoon reeds een verhaal van familieleden in Holland, die ze had bezocht.

— Ge gaat zoo rap ! riep ze tot den gendarm. Gij hebt ook zulke groote voeten. Zeg eens, wees nu galant, hé ! en laat mij met rust.

— Neen... En pas op, probeer niet te vluchten.

— Waarom zou ik vluchten ? Zoudt gij op mij schieten ?

— Ja...

— Gij hebt zeker nooit gaarne meisjes gezien ?

— Duitsche !

— Ha, zijn die beter dan wij ?

— Ja...

— Wat een ongalant mensch. Nu, ieder zijn zin, hé ? Ik houd

JAN VERBEKE

GABRIELLE PETIT

ONZE NATIONALE HELDIN

UITGAVE VAN L. OPDEBEEK — ANTWERPEN